

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 675

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

11 agost 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Les revolucions a data fixa

El socialisme, segons els seus dirigents, no ha estat mai polític. És una força social, constituïda a base de sindicats i unions professionals, a la qual la política inspira poc respecte i cap atracció. Així s'expressen els seus directius.

En canvi, ¿qui no dirà absolutament el contrari veient l'espectacle dels socialistes espanyols donats a totes les fúries d'ençà de la seva expulsió del Govern de la República? Des del mateix moment en què l'opinió els va bandejar dels seus llocs de governants, no han tingut un moment de repòs ni de tranquil·litat; s'han dedicat a una tasca estrictament política, que ha arribat als més grans extrems d'enegament, i a última hora, excedint-se en tot, es dediquen a preparar revolucions a terme fix i a horroritzar el país amb anuncis de totes les catàstrofes i esdeveniments apocalíptics.

Ara, separats de les esquerres polítiques perquè veuen que aquestes no suren en l'opinió pública i que, per tant, no hi tenen res a guanyar, estan fent carantonyes als sindicalistes, comunistes, anarquistes, etc., per arribar a constituir una força revolucionària que faci estremir els espanyols de totes les esferes. I un dia és "El Socialista" que publica articles denunciabls — i que són efectivament denunciats —; un altre dia és el manifest que apareix anunciant greus mals, i que ningú no llegeix; i un altre dia són les declaracions dels seus líders feréstecs i bosquetans, Srs. Caballero, Prieto, etc., que ens anuncien assolament i mals de tota mena.

En canvi, els sindicalistes de Catalunya no es prenen les coses tan a la valenta. Es riuen dels socialistes, destaquen la seva manca d'esperit de sacrifici per a la revolució i fins es permeten recordar els enxufaments del partit durant la Dictadura primerista i durant el primer bienni de la República. Només els comunistes — aquesta gent a sou d'altri, que formen agrupaments d'arriuistes procedents de totes les esferes socials — es deixen amanyagar pels de la "Casa del Pueblo" de Madrid, cercant, com sempre, portar a cap el treball d'agitació que els justifiqui davant els seus amos i senyors de l'estranger.

Qui noriu, davant de tot aquest desgavell? ¿Qui creurà en l'esperit revolucionari d'una gent que es

passa els dies a les oficines públiques i als Ministeris conquerint sous de l'Estat, d'aquell mateix Estat que volen enderrocar perquè no el poden dominar tal com voldrien? ¿A qui no ha de despertar recels l'esperit revolucionari d'un Prieto o d'un Largo Caballero que qui sap en quin distingit balneari estuegen a hores d'ara?

És inútil tot aquest treball i aquest formidable trontoll verbalista i literari. L'opinió sap a què atènyer-se respecte d'aquest particular, ja que tota la màquina infernal d'aquesta gent no té altre objectiu que recobrar, dins l'Estat, les posicions de govern i de domini que un dia se'ls varen escapar de les mans amb un surt que encara no han patit ni s'han explicat.

Vol dir això que no vigili qui hagi de vigilar? No, certament. En mans d'aquesta gent — i no pas per obra dels dirigents, sinó de molts fanàtics enganyats que els segueixen — les canyes es poden tornar llances, i cal vigilar per a quan així esdevingui. Però fora d'aquesta funció d'ordre públic ¿quin eco han de trobar en l'opinió les desafinades veus dels dirigents socialistes, que no senten la causa veritable del proletariat, ni defensen posicions socials seves, sinó que van dirigides únicament a la caça del poder com els vulgars polítics liberals o conservadores de les situacions anteriors?

Els voldrien que el Govern fos lliurat a mans esquerranes per a governar des del Poder o des de fora del Poder; que les Corts fossin dissoltes (i s'enganyen en aquest punt, ja que les noves Corts serien tan dretanes com les d'ara, si les eleccions fossin sinceres); i que el país agités les mans demanant protecció als líders de casa seva, evitant amb tot això que el partit es desfaci com es va desfent per ara.

Però qui té seny vigila i no ha d'arribar fins aquí; i, després de tot, l'opinió és al seu lloc per a donar a cadascú el que mereixi segons les seves obres. Amb això, fronts únics, declaracions, manifestos antiliteraris, anuncis catastròfics, cal prendre'ls com literatura indigesta d'estiu, i deixar-los de banda.

El socialisme espanyol, que algun cop havia passat per ésser una cosa seriosa, se'ns està tornant una organització d'un tartarinisme esverador.

Uns rodamons

PER JORDI ARNAU

L'esglesiola de Sant Joan Desmunt és petiteta, revellida i està gairebé sola, enfilada dalt d'un turonet. Ben sola estaria si no fos que al seu costat hi ha la caseta rectoral pobra, però ben emblanquinada pel defora. Formen la feligresia un pom de cases posades a la plana de sota a unes dues-centes passes de la parròquia i unes quantes masies escampades. Totes plegades, cases i masies no passaran d'una cinquantena. Cada vegada que el senyor bisbe hi passa la visita pastoral hi planteja el mateix problema: el de suprimir aquesta minúscula parròquia i ajuntar-la amb la de Sant Esteve de Baix, posada a prop d'una hora de distància. Llavors se'n parla quinze dies seguits, se'n fa qüestió de vida o mort a Sant Joan Desmunt, van comissions i més comissions a veure el senyor bisbe, les unes a fer-hi mala cara com d'enfadats, les altres a fer-hi oferiments com la gent posada a la raó i així ben amanida la qüestió amb oli, vinagre i sal, queda arreglada per tres anys amb el ben entès que els tres-cents habitants de Sant Joan Desmunt mai per mai no seran de Sant Esteve de Baix ni hi aniran per cap mena de necessitat espiritual. Això no vol dir que tres anys més tard no es torni a suscitar la qüestió per ésser resolta d'identica manera. No és que tots aquests antecedents tinguin res a veure amb el que volem contar; els fets, però, bé s'han de situar en algun lloc i la descripció del lloc no trobo que sigui mai sobrer.

Els estadants de la rectoria són mossèn Joan, la seva germana i en temps de vacances un fill ja grandassot d'un pagès del vilatge, que estudia al seminari i que més s'estima la casa rectoral que la del seu pare, mentre mossèn Joan li faci bona cara i així de pas hi fa l'aprenentatge. El cert és que quan no tressca per allí amb motiu d'estar al seminari, mossèn Joan i la Caterina el troben a faltar més que no pas els seus propis pares que ja s'han acostumat a no re-fiar-se'n en les feines de casa.

Era, doncs, un dia de les darreries de setembre. El calendari porta que el sol es pon abans de les sis. A les set mossèn Joan i l'estudiant ja sopen, perquè el seminarista, massa esprimatxat, necessita llargues hores de dormir, mentre la Caterina va i ve de la cuina al menjador amb les sopes, les cols, i el tall

no massa gros de bacallà i tot just si té lleure d'asseure's uns minuts per menjar la seva ració amb una esgarrapada. Aquell dia la conversa cau sobre las gallines que van robar la nit passada a la masia Fuster i l'estudiant no se sap estar d'expressar les seves sospites de si podria ser un peó foraster que fa grava a la carretera. Mossèn Joan talla la conversa en sec.

— A poc a poc; això no val. No es pot culpar ningú sense estar-ne ben segur. Si molt convé és un bon home i ves amb compte a posar-li cap mala nota.

— Jo només ho deia perquè aquí tots ens coneixem i l'única persona de qui no sabem la vida i miracles és la que he anomenat; comprenc, però, que vostè té raó, no s'han de fer judicis temeraris.

La Caterina també hi diu la seva:

— El cert és que aquesta rectoria és ben solitària; sempre he tingut por que qualsevol dia ens en passaria una.

— Mai no n'hem tinguda, de por. Aquí tots són bona gent. La por t'ha vingut ara de la conversa i aquesta és la primera vegada que et mostres poruga. No hi ha por de res. Pel que pogués passar tenim una bona escopeta i la campana de tocar a sometent.

Aquest to de la conversa demostrava clarament que el mateix senyor rector sentia una mica de fere-dat i pensava en la defensa.

En aquest punt les coses se sent el soroll del picaporta. *Pam... pam...* El mateix mossèn Joan s'alça de taula, obre una petita finestreta per veure qui demanava. La lluna batia la porta de ple a ple. Els qui havia allí esperant que la porta s'obris eren tres personatges ben estranys. Un home cepat, amb la cara peluda, el cap tapat per un barretot d'estanyapaelles i un fuet a la mà, una dona vestida a tall de gitana amb un *pandero* de dos pams a la mà i el tercer personatge, tan temible com els altres dos, era un ós gris i pelut fermat pel nas amb una corda que aguantava la dona amb la mà que li quedava lliure.

Mossèn Joan tingué un moment de vacil·lació; ben aviat, però, es revingué i donà les ordres oportunes.

— Tu, noi, agafa l'escopeta i puja a dalt i posa't a la finestra de sobre el portal. Si et dic *foc!* tires un tret en l'aire. Tu, Caterina, agafa la corda del campa-

BIOSER FORTIFICA

nar hi si sentissis un tret, toca a sometent. Jo a complir la meua obligació. La porta de la rectoria s'ha d'obrir a tothom qui truça. I callar, sentiuh?; després de tot no ha de passar res; les precaucions es prenen per si de cas.

Quan tothom va ésser al lloc de combat, mossèn Joan abans d'obrir pregunta:

— Qui demana?

Una veu no pas del tot aspra, respon:

— Només una paraula; senyor rector, aviat estarem llestos.

Mossèn Joan treu la barra de darrera la porta, gira la clau i obre. Els tres personatges es planten a l'entrada sense compliments. Mossèn Joan reclus unes passes, es fica la mà a la butxaca, es treu una pesseta, l'allarga al foraster tot mirant-se la bestiola de cua d'ull. Va pensar així: "Es veu que es tracta d'una almoina treta per força. Lloa't sia Déu!" A la dona li cau el *pandero* a terra i l'ós, prenent-ho per un senyal, es posa dret sobre les potes del darrera. Mossèn Joan amb la mà encara allargava la pesseta; però va recular una altra passa. La bèstia li feia pànic. La veu del foraster es va posar festosa:

— No tingueu por, senyor rector; és una bèstia obedient i va ben fermada. Altrament no venim en so de demanar almoina, ni per ara l'hem de menester; qui sap si un altre dia. El nostre propòsit era preguntar-vos si volíeu dir una missa per les animetes del purgatori. Aquí teniu quatre pessetes.

— No, bon home, no; guardeu-vos les pessetes que tot em fa creure que us han de fer bona falta i jo us diré la missa de bona voluntat.

— No pot ser pas així, senyor rector; de cap manera. Venim de Vilasana. Allí han collit els raïms i estan contents de l'anyada i hem fet una bona recaptat i, com que del que plou del cel n'hi ha d'haver per tothom, és just que també les animetes del purgatori en participin. Ara anirem a fer nit a Sant Esteve de Baix i demà serà un altre dia. És la nostra manera de viure d'ençà que la misèria ens va treure de la muntanya.

— I sou catalans vosaltres?

— De les muntanyes de prop de la Vall d'Aran; per servir-vos. I cregueu que som ben pobres; però ho fem així; quan el negociet ens ha anat bé fem almoina per les bones animetes de l'altre món que ho necessiten. Us sembla que no fem ben fet?

— Les animetes del purgatori són santes i pregunten a Déu pels seus benefactors. Déu us guardi de tot mal i les animetes santes us protegeixin.

Aquí prengué la paraula la muller:

— Amb permís del meu marit.

— Dignes, dona, digues i no cansis el senyor rector amb explicacions massa llargues, que quan t'hi poses...

— Aviat estaré llesta, senyor rector; però vostè que sap tantes coses ens dirà si anem bé. Nosaltres som uns pobres rodmons. No tenim parents, ni amics en aquest món. A tothom més aviat fem por que goig. Més d'una vegada ara jo, ara el meu marit, hem dormit a la presó per falses inculpacions. Quan ve aquest cas, com que no podem deixar sola aquesta criatura de Déu (senyalant l'ós) que és el nostre pa, ens partim l'empresonament una vegada el meu marit, altra vegada jo. Jo només deia això perquè vostè sapigués que en aquest món no tenim ningú que ens vulgui. I essent així cal fer-se amics a l'altre món. Quan nosaltres ens morirem ningú no es recordarà de nosaltres ni farà dir cap missa i és per això que hem pensat que d'aquesta manera tindrem bons amics a l'altre món i que allí trobarem el profit de les misses que hi hem enviat per endavant. No és així?

— Parleu com un llibre, bona dona. Déu us conservi la fe i la pietat. És cosa de Déu que amb el vostre ofici sigueu com sou.

El foraster va deixar les quatre pessetes a la mà de mossèn Joan i va aprofitar l'ocasió per besar-la-hi: també ho féu la muller. L'ós es va llepar el morret com volent dar un senyal de respecte. I el rodmon va fer encara:

— Ara, senyor rector, moltes gràcies; perdoneu la molèstia i la mala estona.

— Santa nit i que Déu us acompanyi.

Els forasters van tirar camí enllà, i mossèn Joan va tancar la porta. A la que es va girar va trobar allí la Caterina i el seminarista. La primera s'havia cansat d'aguantar la corda de la campana i quan va veure que no sonava cap tret, va córrer a la rectoria i del menjador estant va sentir les darreries de la conversa. L'estudiant tot seguit va comprendre que eren gent de pau i també va desertar del seu lloc a bon temps per sentir-ho tot. El senyor rector, quan es va veure tan ben acompanyat, va fer:

— Sí que em puc refiar de vosaltres... vaja, vaja, encara hi ha gent bona en el món. Ja us ho deia jo que cal no precipitar-se en els judicis Ara vegeu! Sembla mentida! Són dos fills d'Abraham per la fe. Abraham també rodava món i era pelegrí aquí a la terra i no tenia llar...

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Teléf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Teléf. 12211

Madrid. Dos carrers i un monument

PER R. RUCABADO

A Manuel Brunet

He recorregut de dalt a baix tot el carrer del Príncepe, a Madrid. És un dels més centrícs, ple de botigues, comparable, potser, amb la nostra Portaferrissa. Desemboca a la Plaça de Canalejas, davant del famós carrer de Sevilla, tocant la Carrera de San Jerónimo, rovell de l'ou de la ciutat, i faig remarcar aquests avantatges urbans de l'esmentat carrer del Príncepe per a fer millor ressaltar l'agressió que contra el sentit comú i fins contra l'amor propi de Madrid, a més de l'agressió contra la justícia va ésser comesa donant al carrer del Príncepe, en els primers dies de la República, el nom de *Francisco Ferrer*. El nom i primer cognom de l'anarquista català fou penjat a una de les millors i més antigues vies comercials i de més circulació de la *Villa* capital. És cert que de Francescs Ferrers n'hi deu haver molts al cens i tal volta alguns a l'Enciclopèdia, devinguts il·lustres per una cosa o altra. Però tothom sabia que aquell *Francisco Ferrer* col·locat durant la febre de mutació onomàstica dels primers temps de la República era el Ferrer revolucionari, el que a Catalunya anomenem, per a salvetat dels Francescs Ferrer honorables, amb els dos cognoms Ferrer Guàrdia. Doncs bé, amic Brunet, puc informar-vos, per a satisfacció vostra i meua i de tota persona amant de l'honor i de la justícia, que el carrer del Príncepe, de Madrid, continua essent tant *calle del Príncipe* com abans. En tot el carrer, que he resseguit expressament, no hi ha cap làpida ni cap rètol que suporti el nom de l'anarquista. Únic senyal d'haver-hi passat quelcom és un quadrat repintat en blanc damunt de la làpida antiga, just a l'entrada per la Plaça de Canalejas a mà esquerra. De fet, el nom Francisco Ferrer no consta enlloc, per tota la llargada de la via, i ningú no l'anomena així, i altra memòria no hi ha que per un temps *l'ombra de Ferrer*, que deia En Sangro i Ros de Olano, es projectés damunt d'aquell carrer madrileny, sinó alguna targeta escadussera d'algun comerciant, ja retirada de la circulació.

És oportuna aquesta constatació, amic Brunet, per a vós que amb tant d'encert i gràcia heu impugnat la maquinació lliurepensadora al voltant del monument a Ferrer que deshonora la ciutat de Bruselles i que deshonoriaria molt més encara la ciutat de Barcelona, vós qui heu proposat la tramesa general a l'alcalde de la capital belga d'un allau de postals amb la divisa "Ferrer, no!" Que us sigui document i argument en vostra actitud valerosa, ara que el vint-i-

cinquè aniversari de la Setmana Tràgica de Barcelona anirà seguit, l'octubre vinent, del vint-i-cinquè aniversari de la justa execució d'En Ferrer Guàrdia, la qual efemèride serà motiu sens dubte per alguna mobilització maçònica. Que consti que el nom Francisco Ferrer posat durant la República a un carrer dels més centrícs de Madrid, ha estat esborrat, ha estat rebutjat, està oblidat, no ha prosperat. Que consti que Madrid ha rebutjat l'homenatge a Ferrer Guàrdia.

I no podia ésser d'altra manera, perquè Madrid guarda de Ferrer Guàrdia un record terrible que no s'esborrarà, aquell no, perquè Madrid tastà i provà i descobrí Ferrer Guàrdia abans que el coneguéssim a Barcelona. No gaire lluny de la *calle del Príncipe*, a cinc minuts de caminar, hi ha la *calle Mayor*, nom que sona i sonarà per sempre més en la història de Madrid i d'Espanya amb espetec de bomba. I en aquell altre carrer, al capdavant, en la placeta formada per alguns edificis, en front de la casa històrica que portà el núm 88, s'hi aixeca un monument amb unes làpides i uns noms, voltat amb reixa de ferro. Aquell monument és a la memòria de les víctimes de l'explosió de la bomba que el dia 31 de maig de 1906, l'amic, col·lega, col·laborador i *alter ego* de Ferrer Guàrdia, que es deia Mateu Morral, va llançar contra el rei d'Espanya i contra el poble de Madrid, en ocasió de tornar aquell de la boda. El rei i la reina d'Espanya no foren tocats, però el poble de Madrid, sí. I escampats per terra quedaren més de cent fills d'aquest poble, i el balanç final dona l'inventari de 23 morts i 108 ferits. Fou després d'aquest fet esgarriós, que a més de quedar gravat en el cor dels madrilenys quedà perpetuat en blocs de pedra i lletres de bronze, que el nom de l'autor del formidable crim en ésser conegut arrossegà a la informació pública un altre nom fins a llavors ignorat, el nom d'un professor laic i propagandista revolucionari que tenia a Barcelona una escola de la qual Mateu Morral i Roca era coprofessor i coresponsable. El nom de Morral tragué a la superfície el nom de Ferrer, i des de llavors els dos noms són i han d'ésser involucrats en un mateix sentiment, perquè són inseparables en l'obra i han d'ésser inseparables en el judici popular i en la sanció històrica. I Madrid, que sofrí en el seu cos i amb la seva sang primer que Barcelona l'experiment esgarriós i l'aplicació pràctica, l'estrena de la propaganda activa del centre pedagògic-revolucionari que Ferrer Guàrdia establí i que Mateu Morral expansionà, no pot sinó donar al nom

d'aquell el mateix tracte que al nom d'aquest, el repudi. Madrid avorreix el nom de Francesc Ferrer Guàrdia tant com avorreix el de Mateu Morral i Roça, i no és concebible que homenatgi el primer en quan no és concebible que homenatgi el que omplí de víctimes i de sang innocent els seus carrers en agressió inhumana.

Sempre que es parli de monument a Ferrer cal no oblidar el monument de sentit invers que a les víctimes de Morral, que són víctimes de Ferrer, s'aixeca en un lloc també dels més centrals de la ciutat de Madrid. Aquell monument que ara també amb els meus ulls he vist (jo no havia estat mai a la capital d'Espanya) és precis que tothom el tingui ben present a la memòria o a la intel·ligència. Aquelles tres columnes i aquelles làpides plenes de noms (els noms dels morts per l'atemptat vandàlic) són una acusació perpètua, una acusació pública i social contra Ferrer Guàrdia, contra el responsable principal del crim comès contra una ciutat i contra un poble.

I no val a dir, com algun comentarista revolucionari ha insinuat, que fou un cop mancat contra la monarquia. L'atemptat contra el rei i la seva consort, del 31 maig de 1906, fou contra el Cap de l'Estat i fou contra el Poble, perquè el mitjà emprat, la bomba de terrible potència destructora, havia necessàriament de produir víctimes moltes, i l'assassí miserable sabia que molta sang innocent havia de rajar. Anava contra quelcom més profund, més sòlid i més sagrat que la persona del monarca, aquell atemptat: anava contra l'autoritat i contra la societat constituïda. Era l'aplicació en país monàrquic d'unes doctri-

nes nascudes precisament a un país on no hi ha rei, a la República Francesa. Eren el fruit de la nova heretgia, la més sagnant i cruel de les que han omplert de dol i destrucció la humanitat: l'Anarquia.

Els anarquistes francesos, els Grave, els Reclus, els Pouget, els organitzadors de la C. G. T., amics personals, col·laboradors i inspiradors de Ferrer Guàrdia, no van pas contra la monarquia sinó *contra l'autoritat*. Van contra tota autoritat humana i, per tant, contra la societat humana, perquè no hi ha cap forma social humana que no tingui l'autoritat per base necessària. L'atemptat del 31 maig de 1906, recordat en el monument de la *calle Mayor* de Madrid, no fou solament contra el rei que es casava, sinó contra el poble, contra la ciutat i contra la humanitat civilitzada.

Aquell monument del carrer Mayor, de Madrid, fa pensar que també a Barcelona caldrà un dia o altre aixecar-ne un, i que en proporció haurà d'ésser moltíssim més gran, monument també invers i contradictori al nom i a la memòria d'En Ferrer Guàrdia. El monument a les víctimes dels atemptats socials, el monument als patrons, als obrers, als agents de l'autoritat i als altres ciutadans morts assassinats en atemptats individuals o agressions collectives, amb pistoles o amb bombes, des de l'època de la primera sembrada anarcosindicalista a impuls d'En Ferrer Guàrdia i el seu grup, fins al pobre fabricant D. Joan Minguell, mort assassinat en virtut de les propagandes i doctrines per l'escola d'En Ferrer Guàrdia escampades, mort a trets el divendres dia 3 (a. C. s.), i tant de bo que poguéssim dir que fou l'últim!

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

La formació de dirigents

No ens cansarem d'insistir sobre aquesta idea que tantes vegades ha aparegut en les nostres pàgines: si volem tenir una Acció Catòlica i una Acció Social cristiana, flòrides i ufanoses, que omplin degudament a casa nostra aquest paper, transcendental i essencialíssim, que la vigilant Providència de Déu i el seu fidel i meravellós Intèrpret, el Papa, assignen a l'apostolat seglar, hem de posar una cura primordial a la formació de bons dirigents.

En efecte, la nostra empena apostòlica, segons el voler diví i les vehements exhortacions del Pontífex, ha de tendir a reconquerir per al Crist les masses que l'han abandonat. Aquesta reconquesta ha de començar pel regne de les consciències (Acció Catòlica), ha de derivar tot seguit cap al camp social i econòmic (Acció Social Catòlica) i ha d'arribar per fi a la vigorosa projecció d'aquest esperit cristià en la vida pública (Política Cristiana).

Ara bé, per a reconquerir les masses, calen les seleccions. Les multituds són mogudes tothora per capdavaners preparats i decidits, per líders audaços i experts, que s'erigeixen en cabdills dels pobles, i tat donant-los hàbilment la sensació que es governen i es guien a si mateixos amb plena independència, saben portar-los i conduir-los cap al fi preconcebut que es proposaven d'assolir.

És inútil, doncs, que intentem de remoure la consciència popular i d'enquadrar les multituds dintre les nostres organitzacions, si abans no tenim aquells que han de fer-los d'orientador i d'estímul: el llevat que ha de fer fermentar la massa. I si no tenim aquests dirigents o si tot tenint-los — com n'hi ha de ben destacats dintre les nostres rengleres — no cerquem d'augmentar-ne el nombre — visiblement insuficient — i a assegurar llur successió i la continuïtat de l'obra llur, veurem fatalment fallides nobles i legítimes esperances que els moviments més encertats ens haurien fet concebre.

No hem de creure, tanmateix, que la formació de seleccions, ha d'ésser únicament de seleccions seglars. Per contra, en tota labor d'apostolat és el sacerdot qui hi té una comesa insubstituïble i fonamental. Ell és el consiliari — i per tant, l'agitador, l'ànima, l'estímul, la vida — de les organitzacions d'Acció Catòlica, ell és el censor prudent i assenyat, el representant de la Jerarquia, a la qual hem d'estar sempre incondicionalment sotmesos, el pare espiritual de les nostres ànimes, el bon pastor que vetlla per la nostra salut eterna, l'autoritat indiscutible en qüestions de dogma i de moral. Ell, en les obres d'acció social, per

bé que no hi té una intervenció directa, per tractar-se d'affers ja més relacionats amb els problemes del món i de la terra — i fins de l'interès i àdhuc la concupiscència personals — és, però, el que amb l'efluvi de la seva doctrina divina, amb la recta preparació de les voluntats, amb l'exemple de la seva caritat humaníssima i de la seva virtut admirable por influir-hi eficaçment.

Si calen dirigents sacerdots, calen, també, com a auxiliars ineludibles de la tasca d'aquells, dirigents pertanyents al laicat. No hem d'oblidar que l'Acció Catòlica és apostolat seglar. Necessita, doncs, seglars de tots els estaments socials per a propagar la seva benefactora influència en totes les capes de la Societat. El Papa ha dit amb gran insistència que el millor apòstol dels obrers és el mateix obrer; dels pagesos, el pagès; dels patrons, el patró; dels intel·lectuals, l'intel·lectual, etc. Formem, doncs, apòstols en els tallers, en les fàbriques, en les oficines, en els despatxos; formem apòstols, en el camp, en les esferes directives de l'activitat econòmica; apòstols en les càtedres, en els laboratoris, en les biblioteques, en la Premsa, en la investigació científica, és a dir, en totes les múltiples i diverses activitats de l'intel·lecte.

Així haurem completat i arrodonit el quadra que ens manca, l'Estat Major, per dir-ho així, d'aquest pacífic exèrcit, els generals en cap dels seus diversos cossos que, en estreta intelligència i amb mútua i cordial cooperació, menin tot el poble cap a les runes glorioses i magnífiques de la seva grandesa en el Crist.

Tot esforç per a obtenir aquesta formació de seleccions sacerdotals i laicals, no ens cansarem mai de lloar-lo i d'encoratjar-lo, perquè creiem que ara com ara i atès l'estat del catolicisme a la nostra terra, aquests esforços formatius són els més urgents, els més necessaris, els més eficaços, els de major fecunditat i positiva importància.

I gràcies a Déu, ens és ja donat de constatar, amb el cor obert a l'esperança, com les institucions de formació de dirigents són cada dia més nombroses i més actives. Per a limitar-nos només al camp social, constatem, per exemple, entre moltes d'altres que podríem citar, l'Obra d'Educació Social amb les seves interessants Diades Obreres d'Estudis, l'Institut Social Obrer de Propaganda Cultural Catòlica, i, com a bella i reeixida mostra de Curset intensiu i totalitari el que, amb tant d'èxit, ha organitzat i celebrat l'Acció Social Popular de Catalunya.

La reducció de la setmana de treball

El problema de la setmana de 40 hores de treball, tractat a Ginebra durant la XVIII Conferència Internacional del Treball, ha esdevingut un problema sense solució. És veritat que l'acord de la Conferència fou d'ajornar-lo fins a cada nova reunió; però, donats els seus antecedents i la seva prolongada estada a l'ordre del dia de les Conferències anteriors, es pot considerar la qüestió com a definitivament jutjada i com a negativament resolta.

¿Com es podia esperar altra cosa, després d'haver obtingut l'Oficina Internacional del Treball 13 respostes en contra, 10 de condicionades i només 5 de netament favorables? ¿I com podien tenir esperança en l'adopció d'aquesta mesura, si encara el Conveni de Washington establí la jornada de vuit hores es troba pendent de ratificació pels principals països industrials, des de l'any 1919 fins ara? Això, deixant encara de banda que una cosa és l'acord de la Conferència (que podia haver estat positiu), i una altra molt diferent la ratificació del dit acord per les mateixes potències que intervingueren en la Conferència i fins que haurien votat en pro de les 40 hores de treball!

Aquesta reforma, portada a terme sense reducció de salaris, planteja un conjunt de problemes de solució gairebé impossible. I ¿qui no s'estranyarà que a casa nostra es vagi resolent la qüestió, si no en tot, en part, establint la setmana de 44 hores, a manera de transacció entre la setmana de Ginebra i la de Washington de les 48 hores?

Caldria dir que no acabem de comprendre la raó d'aquesta reducció de la setmana de treball, ja que els fets demostren com la dita reducció no influeix per a res en la col·locació obrera, remeiant així l'atur forçós. El ram de construcció, que fa uns quants mesos que té implantada la reforma, podria demostrar-ho a bastament. I si no té influència en aquest aspecte, ¿des de quin punt de vista es propugna la setmana de treball reduïda a 44 hores?

En canvi, és evident que la reducció de les hores en una dotzava part cada setmana, sense reduir a la vegada el salari, porta la conseqüència immediata de l'augment de la despesa de la dita mà d'obra en la mateixa dotzava part; i, per tant, una major dificultat per a la indústria que ha de suportar aquest augment. I si la indústria és de les que avui pateixen una crisi fortíssima — com passa amb la metallúrgica a Catalunya, víctima de decidides competències d'altres terres espanyoles — llavors pot arribar a provocar la caiguda definitiva de la dita indústria i, en conseqüència, fer créixer l'atur forçós que es volia remeiar.

* * *

Una altra qüestió és, però, la que avui ens interessa; la referent a l'extensió que pugui prendre a casa nostra aquesta setmana de treball de 44 hores. Els nostres ramers metallúrgic i de construcció la tenen ja implantada. Ara la demanen alguns ramers tèxtils o relacionats amb el mateix ram, i, sobretot, la demanen determinats professionals que treballen dins les mateixes fàbriques, on la jornada normal és la de 48 hores.

Hi ha fàbriques de productes químics, per exemple, que necessiten mecànics; n'hi ha del ram tèxtil que els necessiten més. Doncs bé; en alguns Jurats Mixtos de Barcelona es troba ja plantejada la qüestió per a resoldre si aquells mecànics s'han d'atendre a la jornada normal de la fàbrica (de 48 hores) o a la jornada dels metallúrgics (de 44 hores).

Deixant de banda el problema (que només amb bon seny es pot resoldre, recordant que una fàbrica és una unitat d'explotació que no admet règims distints en les més importants regles de treball), és ben cert, però, que els obrers fins ara no compresos en aquesta jornada l'aniran sol·licitant per indústries distintes, potser per regions o comarques diferents, i llavors arribarem a un garbuix de normes desiguals que portarà a la producció les dificultats que és fàcil de preveure. Primerament, es voldrà dividir la jornada de treball dins d'una mateixa explotació industrial, cosa absolutament contrària a la unitat de l'explotació i absolutament antitètica a tota disciplina social, a part de les dificultats de caràcter tècnic que pot importar. Segon, si les concessions són parcials, per regions, la competència en què avui es troba la metallúrgia, per exemple, anirà encara creixent en contra de les terres que treballin en condicions de major carestia.

Caldria, doncs, si això continua, arribar a acords de caràcter general, però que no es limitessin al radi de Catalunya, ja que, fer-ho així, valdria tant com lliurar la nostra indústria a la mort davant la competència d'altres terres. ¿I, en aquest cas, no seria útil que, si les coses han de seguir per aquest camí, s'avancés el Ministeri del Treball a imposar solucions al problema, limitant la facultat dels Jurats Mixtos en aquest punt, convocant una Conferència espanyola en cada ram industrial, per a escatir la possibilitat de la reforma, etc.?

Nosaltres creiem sincerament que sí, per un costat, la setmana de 44 hores no ha d'influir sobre l'atur forçós, ni, per altra costat, no pot ésser implantada en àrees reduïdes sense greu perill per a la indústria, la setmana de 44 hores és una reforma que cal evitar tot el temps que duri la crisi present a casa nostra. I si, per últim, cal implantar-la (perquè entre nosaltres també en les reformes socials hi ha novetats que quan apareixen circulen fins al paroxisme, amb total manca de sentit pràctic), cal que la implantació es porti a terme amb caràcter general, almenys dins de cada branca industrial en tot el país, sense trencar mai la unitat industrial d'una fàbrica o taller on siguin necessaris els serveis professionals de distints oficis.

Hi ha novetats que es demanen com a millora social de la classe obrera i que, a la llarga, s'han de traduir contra el seu interès. I tot el que agreugi la crisi industrial present, ¿pot dir-se mai en benefici dels treballadors, més afectats que els altres per la crisi? El sol fet que trenta governs reunits a Ginebra no s'hagin atrevit a adoptar la setmana reduïda de treball, ja ens podria indicar alguna cosa en el sentit de la prudència. I no s'invoquin els Codis de Roosevelt, perquè l'experiència dels Estats Units no pot ésser, encara, invocada com a lliçó, en cap aspecte de la vida econòmica ni de la vida del treball.

Moviment catòlic

El matrimoni civil i el divorci. — S'accentua en les grans capitals espanyoles l'esforç dels sectaris per a guanyar adeptes del matrimoni civil. No fa pas gaires setmanes que un mestre de minyons oficial i analfabet celebrava el seu matrimoni civil en un poble de muntanya fent el ridícul i acompanyat de comparses esquerranes, que, quan els ve a tomb i les circumstàncies ho reclamen, demanen la lectura i l'estudi de les obres de Baltes. El matrimoni civil, que nega el valor de sagrament a la unió dels esposos i, per tant, refusa la gràcia d'estat, comporta la desgràcia i la desavinença, el desamor dels fills i l'anul·lació de la llar. Anys enrera havíem conegut un jove bo i intel·ligent que tenia tres mares vives i vivia sense llar. El nombre de divorcis en els països on no és reconegut el matrimoni canònic és extraordinari. El casar-se com Déu mana salva-guarda la vida familiar, la pau de la família i és el nervi de la vida social.

Hi ha qui combat el matrimoni canònic assegurant falsament que a Roma amb influència i diners descasen.

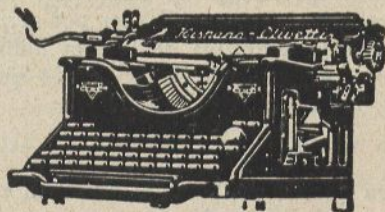
Una estadística de les peticions per a nullitat de matrimoni presentades a la Rota Romana en 1933 assegura que de 71 peticions, 43 van ésser refusades i solament per a 28 va ésser decretada la nullitat.

Alemanya. — *Les lluites internes de l'Església evangèlica.* — Diferents vegades hem fet esment del desacord existent entre els pastors protestants ortodoxos i els bisbes del Reich protestants amb el seu cap el bisbe Müller. De diferents indrets del protestantisme s'alça la veu d'auxili, reclamant autoritat, el retorn a Roma, i, es protesta amb energia dels excessos del nacional-socialisme. Molts protestants no poden estar conformes ni amb la persecució dels jueus, ni amb el retorn al paganisme germànic. Les doctrines de Rosenberg, condemnades per l'Església catòlica, no són acceptades sense reserva i sense crítica pels protestants.

Darrerament el ministre de governació del Reich ha adreçat un decret als presidents de les províncies en el qual es diu: "La pau que el poble alemany i el govern reclamen en les disputes de l'Església evangèlica encara no s'ha aconseguit i encara és llunyana. No prenent en compte les meves consideracions i reclamacions per una pau, la lluita continua encara més encesa. Per raons de seguretat i d'ordre públics, prohibeixo d'aquí en avant sense cap excepció tota classe de discussió sobre l'Església evangèlica en reunions, en la premsa, fulletons, etc. Les declaracions oficials del bisbe protestant del Reich en queden exceptuades."

Holanda. — *Obediència a l'Episcopat.* — És cosa sabuda que tota organització que es diu catòlica i vol fugir del control de l'Episcopat, tard o d'hora o fracassa o es desvia. Les experiències vivents de casa nostra, especialment d'algun partidet, ho confirmen. Darrerament el bisbe d'Haarlem s'adreçava als seus diocesans, parlant sobre l'obediència a l'Episcopat de la manera següent: "Els bisbes no sols han rebut de Déu l'encàrrec d'ensenyar la veritat, ans tenen també confiat el govern de l'Església. Els fidels, per tant, han de seguir els advertiments dels bisbes, fins i tot quan aquests expressen el desig que els catòlics no siguin socis de certes organitzacions o associacions profanes. Procedir d'altra manera significa un individualisme malsà o una curte-dat de visió."

La unitat en les organitzacions catòliques de joventut. — El bisbe d'Utrecht i els altres bisbes d'Holanda han fet la següent declaració sobre les organitzacions catòliques de joventuts: "Les organitzacions de joventut masculines i femenines, reconegudes pels bisbes en les llurs diòcesis, tant les que són purament religioses com les que no ho són, són cridades a l'apostolat jeràrquic i reben de nosaltres la missió d'organitzar-se segons els manaments del Papa, sota la direcció dels bisbes i dels sacerdots que aquests els designin. Han d'ésser el braç dret dels bisbes en les respectives diòcesis per tal d'ajudar-los en el compliment de la llur missió. Les associacions de caràcter religiós s'han de limitar al seu objectiu primari: la formació religiosa i moral dels seus membres i la llur santificació. Volem una unió estreta i un desplegament vigorós de les associacions de joventut en les nostres diòcesis. Veiem en perill més o menys gros aquesta unitat i aquest desplegament si les associacions purament religioses creen organitzacions de joventut d'una o altra forma que despleguin activitats socials o d'altra mena."

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA

Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

EL MOVIMENT SOCIAL

La revifalla dels atemptats socials

PER J. CIVERA I SORMANI

Sembla que els elements extremistes volen tornar altra vegada a cometre atemptats personals. Si fos així tornariem altra cop a aquells temps que els pistolers actuaven diàriament: Si hem de creure el que ha dit el Conseller de governació, seran perseguits els qui tornin a fer funcionar les pistoles per atemptar contra els patrons o contra els obrers.

"Si hem actuat, ha dit el senyor Dencàs, enèrgicament per acabar amb els actes de sabotatge, amb més energia actuarem encara per evitar i perseguir els qui s'atreveixin a cometre atemptats. Que tinguin en compte, els qui els realitzin, que esgrimeixen una arma molt perillosa. No podem de cap manera tolerar que es vagi altra vegada a la lluita de l'home contra l'home, que es va iniciar en altres temps. Cal suposar que s'imposarà el seny.

Els representants de l'autoritat actuaran amb la màxima energia, i, per tant, ningú més no pot actuar perquè aquesta és una funció privativa d'ella."

Veurem si el Conseller de Governació sabrà mostrar-se enèrgic amb els qui pretenen fer-nos recular cap a la barbàrie.

A l'enterrament del fabricant senyor Minguell, que fou assassinat a la barriada de Sans, hi anaven tots els obrers de la seva fàbrica. Si hagués estat tan dolent com suposen els extremistes, s'haurien abstingut d'assistir-hi. Un cop mort no es pot fer cap mal ni cap bé i, per tant, ningú no pot creure que van assistir-hi perquè els tingués en compte aquest acte d'atenció.

Aquest atemptat social i els que sovint es registren a la nostra ciutat, demostra l'existència d'un nucli terrorista que cal extirpar. No podem roman-dre indiferents davant la consumació d'aquests fets que ens colloquen al marge dels pobles civilitzats. En tots els països del món hi ha lluites socials, però en cap país no existeixen organitzacions obreres, els dirigents de les quals facin públicament l'apologia de l'atemptat personal.

Aquests elements pertorbadors i violents us diran que ells són els defensors de la fraternitat universal, però assassinen els patrons que no volen sotmetre's a la seva voluntat. ¿Quin delictes ha comès el senyor Minguella, que acaba de morir víctima de la violència sindicalista? A la seva fàbrica hi havia lluites internes entre els militants de diversos sindicats, i per imposar l'ordre i la pau, acomiadà els elements pertorbadors. Un cop bandejats aquests elements, es va restablir l'ordre i fou possible de treballar amb tota normalitat.

En un país on no existeixen bandes terroristes, no hauria passat res; però a la nostra ciutat, on els elements dissolvents intenten imposar-se amb la pistola a la mà, acomiadar els pertorbadors significa enemistar-se amb els qui actuen al marge de la llei.

Si llegiu la premsa extremista, no us estranyarà que hi hagi obcecats que cometin actes delictius. L'obrer que cada dia llegeix aquella premsa, sense donar-se'n compte, es col·loca en una posició favorable a la delinqüència. És incalculable el mal que fan els periòdics que no tenen altra dèria que con-

duir els obrers pels camins que menen a la revolució social.

Si l'obrer partidari de les solucions extremistes posés a una banda els beneficis que ha obtingut amb la cooperació dels sindicats revolucionaris i a l'altra banda els perjudicis que aquests han originat a la classe obrera, veuria ben clarament que el Sindicat, quan s'aparta de la seva missió, es converteix en enemic seu.

El Sindicat, convertit en instrument revolucionari, és funestíssim per a l'obrer. Són incalculables els jornals que han perdut els obrers, sostenint vagues il·legals que s'han solucionat desfavorablement per a la classe obrera. ¿Es que els obrers no poden sindicar-se? Naturalment que poden sindicar-se, però abstenint-se de donar als sindicats el caràcter d'organismes de combat. És lícit defensar-se, però és il·lícit agredir. Ningú no censurarà els obrers que defensen llurs legítims interessos, però seran blasmatats els qui facin impossible la convivència harmònica entre patrons i obrers, i portin constantment a les mans l'arma pertorbadora de la violència.

La Federació de fabricants de filats i teixits de Catalunya, ha lliurat al Conseller de Governació, el següent document:

"Honorables senyor: La Federació de Fabricants de Filats i Teixits de Catalunya, en la qual s'acoblen, a més de les entitats patronals de la indústria tèxtil pròpiament dites, les del ram de l'aigua, integrat per les Associacions de Fabricants d'Estampats i Blaqueig, d'Indústries Auxiliars de la Tèxtil i d'Indústries Complementàries, dolorosament impressionades per la mort del seu benvolgut associat, el gerent de la fàbrica d'aprest "S. A. Minguell", senyor Joan Minguell, tant pel que la seva pèrdua significa, com per les circumstàncies en què el seu traspàs ha tingut lloc, exposa:

Que la llarga llista de fets delictuosos de què d'un temps ençà són objecte algunes de les fàbriques que figuren en les expressades Associacions, per mitjà de bombes i altres artefactes explosius, quan no s'estenen a la mateixa persona dels fabricants, acaba de culminar en l'assassinat del dissortat senyor Minguell, qui poc després de les vuit del matí d'ahir era miserablement agredit al carrer de Masini, cantonada al de Miquel Àngel, amb ocasió de dirigir-se a la fàbrica, complint-se així les amenaces de què reiteradament havia estat objecte, fins al punt d'haver anat llargues temporades custodiat, i tal volta les paraules que semblen haver esdevingut profètiques, quan alludint l'actitud que havia adoptat davant del conflicte sindical, a què estigué afecte, a les primeries de l'any passat, hom digué que s'havia suïcidat.

La gravetat que el fet de què es tracta entra nyaria per si mateix encara que constituís un cas aïllat, donades les circumstàncies en què ha tingut lloc, com formant part de la sèrie de fets punibles alludits, s'augmenta i multiplica a l'extrem d'acusar un estat socialment moribós, que necessita que se'l faci tema de la major cura, per tal d'aplicar-hi la

teràpèutica adequada, si es vol evitar que s'enfonsi en el caos una societat que es diu civilitzada.

La Federació no tracta, però, de formular una simple protesta protocolària quan ningú no pot dubtar del sentiment que tota mort violenta ha d'ocasionar a tot ciutadà digne d'aquest nom, convertit en dolorós pesar quan la víctima és un excellent company.

Ni tracta tampoc de produir una protesta, més parençosa que positiva, prenyada de frases violentes, cridades a augmentar la pertorbació del moment amb anuncis de tancament de fàbriques, baixes de la professió i altres estralls.

La Federació no pot perdre la serenitat davant del cas actual com no l'ha perduda mai durant els anys que porta ja actuant; però la Federació no pot ignorar que els poders constituïts, qualsevol que sigui el règim d'un Govern, com les orientacions en què s'inspira; qualsevol que sigui la concepció que es tingui de l'Estat, deuen, per damunt de tot, garantir el compliment del dret, emparant la vida i la propietat dels ciutadans, conservant ensem la disciplina social, prevenint, millor que reprimint; motius pels quals, en protestar de l'assassinat d'indole social de què ha estat víctima el senyor Joan Minguell, al qual dedica un sentit record,

US PREGA RESPECTUOSAMENT, senyor conseller, que vulgueu prendre totes les mesures excepcionalment enèrgiques que les circumstàncies exigeixen per a garantir la vida i les propietats dels ciutadans, així com la més perfecta disciplina social, evitant que amb la repetició dels fets com el de què es tracta persisteixi l'estat latent d'anarquia en què vivim, i es resolguin, per tant, tota mena de diferències que es produeixin dintre de les normes fixades per les lleis pels organismes competents, desig tant més justificat, que poques hores després de la mort del senyor Minguell ha esclatat una bomba a la fàbrica de "Tintes y Aprestos de Lanería, S. A.",

del Poble Nou, i de l'atemptat de què fou objecte el fabricant agredit, en resultà també ferit l'obrer Horaci Jansans, que l'acompanyava.

Visqueu molts anys."

Mentre els extremistes cometen atemptats es van tancant fàbriques per manca de treball. Ha estat tancada la "Unió Industrial Cotonera", que té establertes dotze fàbriques. El tancament no és motivat per cap conflicte social, sinó que obeeix a causes d'ordre econòmic.

Les dites fàbriques funcionaven en les següents localitats: Reus, Cornellà, Sant Vicenç dels Horts, dues a Monistrol, dues a Ripoll, dues a Sant Joan de les Abadesses, Campdevàrol, Roda, Sans i Hospitalet.

En aquestes fàbriques treballaven uns 4.300 obrers.

Els obrers que creuen encara en l'eficàcia de la violència, haurien de donar-se compte que, en aquests moments, que la indústria travessa una crisi molt intensa, en lloc de crear conflictes, cal donar facilitats perquè pugui sostenir-se. Si les fàbriques es tanquen, els primers que sofriran les conseqüències del tancament seran els obrers.

En les fàbriques de "La Unió Industrial Cotonera" treballaven 4.300 obrers. Si no tornen a funcionar aquestes fàbriques, restaran a la misèria, un gran nombre de famílies obreres. ¿Veieu com no és possible declarar-se sistemàticament enemic de la classe patronal? Els obrers que van contra els interessos del patró, van contra els propis interessos. En un país on els patrons poden desenrotllar sense entrabancs llurs indústries, els obrers viuen perquè participen de llur riquesa. En canvi en els països pobres, els qui no tenen altre patrimoni que el treball, viuen miseriosament.

És una equivocació, doncs, empobrir la indústria amb atemptats i actes de sabotatge, perquè els obrers també en sofreixen les conseqüències.

¿Quin és el concepte cristià del sindicalisme, i com ha d'organitzar-se i actuar?

V

L'EXHORTACIÓ DE L'ESGLÉSIA

Tercera norma pràctica

"L'Església exhorta a constituir tals associacions sindicals."

En la primera norma la Sagrada Congregació del Concili vindicava el dret dels patrons i dels obrers a la formació de sindicats ja purs, ja mixtos; en la segona afirmava la necessitat moral, en les actuals circumstàncies, de constituir-los; era lògic que donés un pas més, exhortant a la constitució dels sindicats cristians, car si tals sindicats són de dret natural, són útils i eficaços per a la solució de la qüestió social, i són, a més a més, moralment necessaris, l'exhortació a constituir-los era una conseqüència obligada i així ho ha entès i així ho ha fet l'esmentada Congregació en aquesta tercera norma.

Documents que cita la Sagrada Congregació

Podríem aquí ésser molt extensos i fer gala d'una abundosa i, per a nosaltres, facilíssima erudició, fullejant i citant textos del voluminós llibre de l'il·lustre sociòleg P. N. Noguer, S. J.: *Los sindicatos profesionales de obreros en las direcciones de la Santa Sede*, o bé espigolant en el documentat article que el mateix jesuïta va publicar en el número de 26 d'octubre de 1929 de la prestigiosa Revista *Razón y Fe*. Preferim, però, per creure-ho més autoritzat, reportar els mateixos documents que acompanyen la *Carta*, seleccionats per la mateixa Congregació. És el primer, de Pius X i fou dirigit als Arquebisbes i Bisbes del Brasil, el 6 de gener de 1911. Diu així: "Nos exhortem, abans que tot, a constituir entre els catòlics aquestes associacions establertes quasi a tot arreu per a salvaguardia dels interessos en el terreny social. Perquè aquesta classe d'associacions s'adapta meravellosament als nos-

tres temps; car permet als seus membres de poder vigilar la defensa dels seus interessos i ensems la conservació de la fe i de la moral.”

El mateix Pontífex exhorta al Comte Medolago Albani, en carta del 19 de març de 1904, amb les següents paraules: “Seguiu, doncs, estimat fill, com ho heu fet fins ara, promovent i dirigint no solament les institucions de caràcter purament econòmic, sinó àdhuc aquelles que amb elles es relacionen, les Unions professionals, obreres i patronals, establint entre elles la millor harmonia; els Secretariats populars, que proporcionaran consells d'ordre legal i administratiu... no han de faltar-vos els més confortants estímuls.”

I als Directors de la “Unió Econòmica Italiana” dirigia aquestes paraules: “¿Quines són les institucions que heu de promoure amb preferència en el si de la vostra Unió? La vostra industriosa caritat ha de dictar-ho. Quant a Nos, les anomenades Sindicats ens semblen molt oportunes.”

Benet XV escrivia el 7 de maig de 1918 al canonge Murry, d'Antun, mitjançant el Cardenal Secretari d'Estat, “que desitja veure com es facilita l'accés dels sindicats vertaderament professionals i es propaguen per tot el territori francès poderosos sindicats animats de l'esperit cristià, recollint en vastes organitzacions generals, fraternalment units, obrers i obreres de totes les professions...”

El Papa Pius XI gloriosament regnant, manava escriure, el 31 de desembre de 1922, per mitjà del Cardenal Secretari d'Estat, al senyor Zirnehelt, President de la Confederació francesa de Treballadors cristians: “Amb la més viva satisfacció s'ha informat el Sant Pare del progrés d'aquesta agrupació que s'esforça per tal d'obtenir la millora de les classes treballadores, posant en pràctica els principis de l'Evangeli, tal com l'Església els ha sempre aplicat, a la solució de les qüestions socials.”

“El Sant Pare desitja vivament que els membres catòlics de les vostres agrupacions posin sempre el major interès a mantenir viva la fe i fervorosa la seva pietat per la freqüència regular de les diverses pràctiques religioses catòliques, de les quals extrenguin ensem que els mitjans de satisfacció personal, els ardors del zel i sacrifici que manifesten en les associacions sindicals.”

Per la seva part, el vigilantíssim Pastor de la Diòcesi Ausetana, Rvdm. P. Joan Perelló, en la seva oportuna Carta Pastoral, de poc ha dictada, referent a *La Acción católica*, dedica especial atenció als sindicats, i parlant dels patronals, diu: “Mitjà poderós i eficaç per a restaurar totes les coses en Crist és, sense cap dubte, la formació de sindicats...” I ho prova a bastament, com prova també copiosament aquesta altra afirmació: “No solament els sindicats catòlics de patrons, sinó també els sindicats d'obriers catòlics són un mitjà eficaç per a obtenir la pau de Crist en el Regne de Crist.”

I encara després, parlant dels sindicats catòlics entre els agricultors, diu: “Altra manera de glorificar a Déu el sacerdot és quan dedica les seves activitats i energies a l'erecció i foment dels sindicats catòlics agraris”, i dóna a continuació normes concretes i pràctiques per a la seva organització i actuació.

Unes paraules de la “Civiltà Cattolica”

No serà inoportú de reproduir ací, en part, un article de l'esmentada Revista romana que cita i

comenta Arboleya Martínez en la pàgina 180 del seu llibre *Justicia Social*: “Actualment és en la classe treballadora, és en la multitud del taller i dels camps on la propaganda seductora de l'error socialista treballa amb la perspectiva d'un èxit esclatant. Allà on permaneceix sola en el món obrer, i no sigui previnguda, o almenys contrarestada, per la propaganda nostra, els estralls seran incalculables.”

“¿I quina deu ésser aquesta propaganda, o millor, quina deu ésser la idea directriu que pugui atraure a nosaltres els treballadors? Contestem resoltament: la idea sindical. Per desgràcia, aquesta idea ha despertat entre els catòlics desconfiances i recels que no acaben de dissipar-se, ni àdhuc ara, quan tan urgent és la unió del pensament en l'acció. El Suprem Pontífex, Pius XI, en la seva memorable Encíclica “Ubi Arcano”, ha posat en guàrdia els catòlics contra aquesta postura en front dels qui de paraula es professen catòlics i després en el camp social parlen i escriuen i actuen com si ja no obligeessin amb el rigor primitiu les doctrines i les prescripcions solemnes i invariablement recordades i inculcades en tants documents pontificis, nominalment de Lleó XIII, Pius X i Benet XV.”

“Ara bé, entre les manifestacions del modernisme social condemnat per Pius XI, ha d'ésser comptada aquesta, no menys perniciosa que les altres, ço és, la fosca desconfiança i l'hostilitat més o menys disfressada contra totes aquestes associacions professionals — sindicats — que Lleó XIII assenyala com els mitjans més idonis — quan es troben inspirats cristianament — per a arribar a la solució de la qüestió obrera.”

Una mica llarga ha resultat la cita; però l'hera creguda ací ben oportuna, per ésser procedent de l'òrgan oficiós de la Santa Seu que, una vegada més, palesa com l'Església exhorta a constituir tals associacions sindicals.

Observació general

D'aquestes exhortacions, com de la mateixa norma i de l'anterior sobre la necessitat moral de constituir sindicats cristians, no s'ha de deduir l'obligació absoluta, imprescindible, de formar tals sindicats. Allí on hi hagi altres institucions, pures o mixtes, o altres maneres pràctiques d'actuació, que, sense apartar-se de la doctrina social i general de l'Església, fomenten ja la bona harmonia del capital i del treball, mitjançant l'aplicació del lema: justícia i caritat, no és precís, ni tal volta prudent, ni pràctic que deixin les seves actuals i cristianes normes, per tal d'establir sindicats cristians, a no ésser que ho exigís el bé general.

VI

LA CONFSSIONALITAT DELS SINDICATS

Quarta norma pràctica

“L'Església vol que les Associacions sindicals siguin establertes i dirigides segons els principis de la Fe i de la Moral Cristiana.”

No hi ha pas en tota la Carta que anem comentant un punt més interessant i transcendental que el que ve indicat en aquesta norma quarta. No cal dir que el socialisme, en tots els seus graus i manifestacions, la rebutja descaradament. Basti recordar la

declaració categòrica del Congrés socialista francès, 9-2 juny 1929, — segons la publicà el periòdic "Populaire" del 19 del mateix mes. "El partit socialista és un partit de laïcisme fermament lligat amb la llibertat de consciència. Declara, amb Jaurès, que la llibertat de totes les creences, la llibertat de tots els cultes és un article essencial del programa republicà i socialista. La religió és, als nostres ulls, cosa privada... Ni doctrina, ni dogma."

I aquesta norma que, amb gest pontifical i com altre decàleg baixat del Sinaí, promulgà el 26e Congrés socialista de França, és admesa com a dogma indiscutible pel socialisme mundial, i àdhuc la majoria de les organitzacions obreres que es diuen anti-socialistes i que en realitat discrepen, en teoria i en la pràctica, de la doctrina socialista, en aquest punt concret, com passava amb els nostres Sindicats Lliures, l'admeten, retenint, defensant i propagant l'aconfessionalitat.

Un text de la "Rerum Novarum" de Lleó XIII

Contra les precedents aberracions, addueix la Sagrada Congregació del Concili, en confirmació de la seva quarta norma, el text indicat que diu així: "Ha de seguir-se com a norma universal i constant organitzar i governar les corporacions de tal manera que proporcionin a cadascun dels seus membres els mitjans adequats a la consecució pel camí més fàcil i més curt del fi que es proposen i que consisteix en el major augment possible dels béns del cos, de l'esperit i de la fortuna. És evident, però, que abans que tot, és precís dirigir-se a l'objecte principal, que consisteix en el perfeccionament moral i religiós; aquest fi és el que, per sobre de tot, ha de regular tota l'economia d'aquestes Associacions; altrament, degenerarien molt prompte i baixarien, o poc menys, a la categoria d'aquestes associacions en les quals és exclosa la Religió."

Ja sabem que, per desgràcia, abunden molt els que afirmen que això és barrejar i confondre els conceptes i les qüestions materials i espirituals; però la realitat és que en la qüestió social, com en totes les qüestions humanes, és impossible donar cap solució justa que no atengui conjuntament als drets i als deures de l'ànima i del cos; i és, per altra part d'una colpadora evidència aquella frase lapidària que deixà escrita el doctor Torres i Bages en l'apartat tercer del seu interessantíssim opuscle: *El espíritu en el problema del trabajo*, dient que "la manera de tenir el concepte humà vertader de les coses és posseir convenientment en concepte diví de les mateixes".

Paraules de Pius X en l'Encíclica "Singulari quadam"

Són també citades per la Sagrada Congregació del Concili en aquesta Carta: "El cristià, faci ço que vulgui, àdhuc en l'ordre de les coses temporals, no té dret a descurar els interessos sobrenaturals; és més; les prescripcions de la doctrina cristiana l'obliguen a dirigir-ho tot al Sobirà Bé com al seu últim fi."

És l'unum necessarium del sagrat Evangeli; és el "quodcumque faciatis, feu-ho tot a glòria de Déu", de Sant Pau. És que la Fe influeix sobiranament en totes les activitats i en tots els ordres de la vida humana, puix que "ella comprèn, com diu el doctor

Torres i Bages, en la Pastoral *La glòria del Martiri*, tot el nostre ésser, les potències i els sentits, tota la nostra activitat, la nostra vida íntima, externa, social i pública; ella, en fi, abarca i unifica la vida temporal i la vida eterna, la totalitat de la vida humana."

A més a més, és evident que l'esmoreïment de l'esperit i de la vida de la Fe porta fatalment a la perversió del sentit i de l'actuació moral cristiana, i sense l'adhesió als principis lluminosos d'aquesta moral són impossibles la vertadera concòrdia i pau socials.

Cal també tenir presents unes paraules que pronuncià Pius X en un discurs, el 28 de setembre del 1912. Digué així: "Pel que pertoca a les Societats d'obers, encara que el seu fi sigui procurar avantatges purament temporals als seus membres, sense cap mena de reserves mereixen una sincera aprovació, i s'han de considerar com els més aptes per a fomentar els interessos dels seus membres els que prenguin per base principal la Religió catòlica i tinguin intenció de seguir declaradament les direccions de l'Església. D'on se segueix que és totalment necessari constituir i afavorir aquesta mena d'Associacions Professionals Catòliques."

Per això en la 2.ª i 3.ª de les "Bases dels Sindicats Obrers catòlics" es diu taxativament:

2.ª "Els Sindicats d'obers catòlics han d'ésser confessionals, usar en el seu títol el denominatiu de Catòlics i consignar en els seus Estatuts que la seva actuació ha de fonamentar-se en la doctrina social catòlica."

3.ª "No som neutres perquè no som aloses incautes, les quals són caçades amb mirallets, perquè no coneixem Sindicats neutres, i perquè no pot haver-n'hi des del moment que s'han d'inspirar en principis doctrinals incompatibles amb neutralismes."

Les Normes oficials per a l'actuació de les organitzacions econòmico-socials confirmen aquesta doctrina

Els sindicats d'inspiració cristiana que, a fi de comptes, no són pas altra cosa que organitzacions econòmico-socials que segueixen les orientacions de la sociologia cristiana, han de procurar adherir-se a l'Acció Catòlica, mitjançant el Secretariat Econòmico-Social, i les Normes dictades per a les organitzacions econòmico-socials que estan adherides a l'Acció Catòlica fan absolutament impossible la neutralitat, car, no solament pressuposen la confessionalitat sinó que la salvaguarden i fomenten. Diuen així: "Per la seva part les organitzacions econòmico-socials adherides a l'Acció Catòlica deuran:

1) Seguir un programa inspirat en els principis Catòlics.

2) Adoptar mètodes conformes a les lleis de la justícia i de la caritat cristianes.

3) Procurar als associats no solament l'assistència tècnica, sinó també l'assistència religiosa i moral.

4) Procurar que els seus dirigents, a més a més d'un sòlida preparació tècnica, tinguin un esperit pregonament cristià i disposicions d'apostolat.

5) Proposar-se com a finalitat, no solament el millorament material i econòmic, sinó també l'elevació moral i espiritual dels seus associats."

(Seguirà)

Carnet setmanal

El problema agrari. — Estem com estàvem, en aquest punt. Hom parla de negociacions entre els Governos de Madrid i de Barcelona per a trobar la famosa fórmula que harmonitzi tots els interessos, però aquesta fórmula no apareix per cap costat, per la raó que és impossible que deixi d'ésser nulla una llei anul·lada per qui podia fer-ho i perquè no hi ha possibilitat que amb Reglaments es puguin fer reviuire lleis anul·lades pel Tribunal de Garanties Constitucionals.

De totes maneres, un diari esquerrà de Barcelona, portantveu d'un dels grups polítics que governen, el grup del Conseller de Justícia Sr. Lluhi, ens deia en l'edició del dia 4 d'agost que el Reglament seria fet, que un cop esmenat i preparat pel Govern de la Generalitat seria portat al Parlament per a la seva aprovació, i heus ací resolt el paorós conflicte plantejat, amb una facilitat que ens desorienta... ¡de tan fàcil i senzilla com és!

Però ¿qui ha vist mai Reglaments aprovats pel Parlament? Si aquesta figura pogués prendre posicions en els dominis del dret, ben bé la deuriem als esquerrans de la Generalitat que ens desgovernen, ja que, fins ara, d'un Reglament se n'ha dit una disposició administrativa, mentre que d'unes disposicions aprovades i sortides del Parlament se n'han dit lleis. Per tant, si es tracta de portar el Reglament al Parlament i el Parlament l'aprova, ço que tindrem, no serà un Reglament de la llei de contractes de conreu, sinó una nova llei (que ja deurà ésser la tercera). ¿Qui arriba a entendre aquest bullit, veritablement esverador per la manca de criteri i major manca de sinceritat que revela en els dirigents de la nostra cosa pública?

En el fons de tot això hi ha una gran manca de sinceritat. El Govern de la Generalitat es troba davant la necessitat de resoldre el conflicte, per una banda, i de fer honor a la seva promesa que la llei seria executada, per altra banda. I enmig d'aquest conflicte, es diu: portarem el Reglament al Parlament, hi farem totes aquelles modificacions que siguin necessàries, i sota el nom de Reglament el que farem serà una nova llei, tot i conservant el nom de Reglament per a fer creure a la nostra trista gent que la llei segueix vigent i es pot aplicar. ¿És això, senyors esquerrans, el que cerqueu?

Però no és probable que fins i tot així les coses vagin com han d'anar. Perquè si en la nova llei les disposicions han d'ésser amb poca diferència les mateixes que en les lleis anteriors ¿quina quantitat de recursos individuals no es plantejaran, per anticonstitucionalitat, davant el Tribunal de Garanties Constitucionals? Fins ara hem tingut plantejat i resolt el recurs d'incompetència, de Govern a Govern; ara caldrà resoldre a milers els recursos per inconstitucionalitat de la llei. I com que, donats els antecedents, no cal dir com seran resolts aquells recursos, ¿què n'haurem tret de tot aquest tripijoc si a la llarga hom ha de tornar al punt de sortida?

Haurem acumulat una enorme quantitat d'odis i haurem fet possibles moltes actuacions que avui es troben paralitzades per no saber els interessats a quina carta quedar-se. I ¿quin èxit representarà ai-

xò per als esquerrans, i, sobretot, quin èxit representarà per a Catalunya, dividida i esquarterada espiritualment per l'odi suscitat entre els seus fills gràcies a la tràgica gestió d'uns homes que posen el partidisme per damunt de l'amor a la nostra terra?

Esperem encara un xic més, ja que la solució no ha de trigar. I si la solució que se cerca no és veritable solució, pitjor per a tots. Uns i altres es consideraran defraudats i uns i altres tornaran a la campanya ara sostinguda. Dissortadament, les coses del camp es troben més malament cada dia, i ha arribat l'hora en què ni les mateixes fórmules jurídiques quasi no serveixen ja per a solucionar res. En el camp s'ha entaforat el ressort de la violència en tots els ordres i ja hi queda molt poca cosa a fer en l'ordre legal.

Azaña és a Catalunya. — Fa pocs dies que la gent d'Esquerra i d'Acció Catalana Republicana es fregaren les mans de goig. Azaña, el seu admirat polític, aquell home presentat a Catalunya com una revelació de la República per les hosts del Sr. Amadeu Hurtado, arribà a Barcelona, i fou rebut, si no per molta gent, per un escamot de personatges selectes que l'aplaudien quan sortia de l'Hotel Colom, el retrataren a tort i a dret i l'acompanyaven pertot arreu. El nostre provincianisme, el provincianisme dels famosos separatistes esquerrans, restava palesat una vegada més.

Però les coses no han acabat aquí. Azaña ha pujat a Sant Hilari Sacalm per a fer cura d'aigües, i és objecte de continuades visites per part dels personatges més o menys eminents de la nostra Generalitat. Un dia es dona una nota als periodistes fent-los saber que el Sr. Casanoves, president del Parlament de Catalunya, ha pujat a Sant Hilari per tal de complimentar l'Azaña; un altre dia, sabem que el senyor Companys ha enviat ramells de flors a la Sra. Azaña i que es disposa a visitar aquest amb tota solemnitat, etc. Molt serà que si les coses segueixen així, no ens despertem un dia organitzant romeries de republicans, dels que serveixen ben bé les essències de la República com en un pot tancat, per a veure l'Azaña fent-li compartir així els obsequis dedicats a la tomba de Macià. No ens agradaria pas a nosaltres si ens trobéssim en el lloc del polític madrileny, ja que semblaria que ens tracten de mort a mort, cosa que sempre, per molt alts que siguin els desapareguts, representa alguna cosa de poc agradós.

Mort políticament potser ho és més del que ningú creu, el senyor Azaña. Però els homenatges no poden, en tot cas, passar d'aquí.

El trontoll socialista. — Els socialistes de Madrid, expulsats de la direcció de la política, se'n han tornat revolucionaris. Revolucionaris de perídic, és clar. En el seu òrgan en la premsa cada dia organitzen un cop transcendent, publiquen manifestos que ningú no llegeix (perquè, a més, són absolutament mancats de tota forma literària) i descobreixen complots contra altes personalitats. A més, són ja notoris els seus contactes amb comunistes (amb les innombrables branques del comunisme espanyol) i fins i tot arriben a afalagar els sindicalistes, i han en certa manera conquistat els de Madrid, però els de Barcelona els han contestat a coses i grunyits, com acostumen a fer.

¿Què ho deu fer que el socialisme, que abans no feia política, ara es trobi tan destarotat perquè ha estat derrotat en el món polític i allunyat del poder?

Abans en tenien prou amb uns diputats que anaven contentant els adherits i pronunciaven discursos truculents que es publicaven a "El Socialista" per a satisfacció dels enganyats que els segueixen. Més tard, se satisfieren a bastament amb els enxufaments administratius i els càrrecs del Treball, que mai no fallaren (ni en temps de la Dictadura) ni fallen ara tampoc, tot i la pèrdua de les posicions polítiques!

I ara, ni amb tot això no en tenen prou. Doncs ¿amb quantes boques vol menjar aquesta gent, mai no satisfeta?

Es cert que les seves revolucions, manifestos, aliances, etc., fan riure tothom; sense que això vulgui dir que no calgui vigilar-los molt, perquè, si bé hom no confia massa en les revolucions predicades pels Largo Caballero, Prieto, etc., pot trobar-se un dia sorprès per algun gest heroic i tràgic dels seus obcecats seguidors, que encara en tenen!

El nepotisme de l'Esquerra. — Sabíem que el partit governant a Catalunya no era massa fi en matèria de collocació d'amics, parents i coneguts. Sabíem també que un cert dia es descobrí un famós concurs per a determinades places de Sanitat del cos d'Ordre Públic, en què es nomenaven des d'un germà i un cunyat del propi senyor Dencàs, que signava els nomenaments, fins a molts altres amics, parents i contertulis dels governants. I ens havíem arribat a creure de bona fe que tot això minvaria per tal que l'opinió no se n'adonés més del que ja se n'ha adonat.

Però què hem dit! En el periòdic oficial del dia 5 de juliol apareixia convocat un nou concurs-oposició per a proveir places de la Conselleria de Treball, en nombre força crescut (Delegats, Inspectors, Vice-delegats, etc.); i en el periòdic oficial del dia anterior, 4 de juliol, hi havia els nomenaments de persones que havien de desempenyar interinament aquells càrrecs, entre les quals no cal dir com abundaven els germans de diputats de l'Esquerra, amics polítics, etc. Ara bé; segons els antecedents de l'ocorregut quan els nomenaments de Sanitat ¿qui prendrà part en aquest concurs-oposició fora dels nomenats interinament, precisament el dia abans d'aparèixer la convocatòria del concurs per a les places definitives?

Ens havíem imaginat que l'Esquerra tindria un moment de contricció en el seu camí i després dels escàndols darrers. Però ens havíem equivocat plenament i en tota l'extensió del mot. Els esquerrans governants no s'esmenen ni en tenen cap propòsit. Ells no treballen de cara a Catalunya, sinó de cara al seu partit; i dins d'aquest, com major sigui el nombre dels satisfets i dels collocats amb sou en places oficials, millor; més afermat serà el govern esguerrà.

¿Però com s'atrevirà a parlar del seu amor a Catalunya, aquesta gent?

Llibres nous

Memòries d'un cabaler, per Jaume Raventós, amb il·lustracions de Junceda. — Foment de Pietat.

Ens arriba a les mans aquest bell llibre del nostre estimat company Sr. Jaume Raventós, editat amb la cura que en totes les seves obres posa "Foment de Pietat", amb dibuixos escaients d'en Junceda; tot sots una colorida i elegant portada del mateix artista. No cal dir amb quin goig parlem avui d'aquest llibre, d'un format manejable i des de més de 400 pàgines, ja que gran part del seu contingut ha estat prèviament publicat en la nostra CATALUNYA SOCIAL, pel nostre distingit company.

Els seus capítols apareixen distribuïts en uns quants apartats en què es tracta de la asa Pairal, de l'Àvia, de la Vida Casolana, de Figures de companyia, de Terres enllà i d'El desenllaç. Tot amb aquell coneixement ple que el nostre autor té de la vida rural i amb aquell estil seu inimitable que, segons frase d'un escriptor, "fa aquella bona olor de pinassa".

¿Quin llibre més apropiat podrien trobar els nostres amics per a les vacances estiuenques, passades, tal vegada, en un poblet que, per sort, encara serva una o moltes cases pairals de les descrites per senyor Raventós en aquestes pàgines? ¿Com viu en totes elles l'esperit d'altre temps, que prou desitjariem veure altre cop en la Catalunya moderna! Aquell afany del detall apropiat, aquella prosa neta sense elegàncies decadents, fan d'aquest volum, a més, un preuat estudi sociològic de la casa pairal catalana, segons aquell tipus de *famille-souche* que un dia hi hi descobria el gran Le Play i la desaparició de la qual tant va capgirant el nostre camp i tota la vida social catalana!

Recomanem el llibre i ens alegrem de l'èxit que ha tingut en aparèixer, ja que significa l'adhesió a les coses nostres, d'una Catalunya avui trasbalsada, però amb tresors inexhauribles encara per al seu renouellament en el demà.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei. Useu sempre:

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

BIOSER FORTIFICA

FOMENT DE PIETAT. Durán i Bas, 11. BARCELONA

Esdeveniment sensacional

Ho és certament en molts sentits l'aparició del llibre

MEMÒRIES D'UN CABALER

PER

JAUME RAVENTÓS

Il·lustracions de J. G. Junceda

Voleu conèixer i fer conèixer l'excés i la força de la vida patriarcal en l'antiga masia catalana?
¿Voleu gustar intensament i de casa estant la vida forana amb totes les seves emocions i les seves placideses?

¿Voleu ser captivats dolcissimament per l'interès d'una novel·la amb dites i sentències que són nodriment sanitos de l'esperit?

Compreu, llegiu, propagueu: MEMÒRIES D'UN CABALER.

Més de 400 pàgines. — 120 dibuixos d'En Junceda

Una artística i alegre coberta a diverses tintes.

Un llibre esplèndid. — Un present riquíssim.

MEMÒRIES D'UN CABALER

En rústega: 4'50 ptes. Enquadernat en tela, 6 ptes.

En la Diada del llibre ha constituït enguany un èxit de llibreria

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes. en rústega. Enquadernat en tela, 5 ptes.

Últimes publicacions de l'Oficina Romànica

RAMON LLULL

L'opuscle en vers sobre el Pecat d'Adam

(Edició crítica)

1 pta.

Bibliografia de la llengua i literatura catalana

Fascicle IV (1931-1932)

2 ptes.

Anuari de l'Oficina Romànica

Vol. V (1932)

27 ptes.

M. DE MONTOLIU

Breviari Crític

Vol. IV (1929-1930)

6 ptes.

Amb motiu de les festes que es fan a Catalunya celebrant la Beatificació del Pare Claret, «Foment de Pietat» publica una segona edició i amb onze gravats de pàgina sencera la

Vida compendiada del Beat Anton M.ª Claret i Clarà

pel P. JOSEP SIRVENT

Missioner del Cor de Maria

60 pàgines i 11 gravats de pàgina

Preu: 40 cèntims

Acció Social Popular

Carrer del Pi, 12, primer / BARCELONA / Telèfon 21160

Catalunya Social

òrgan d'Acció Social Popular. — La millor revista social de Catalunya. — Preu: 12 pessetes l'any.

Dependent!

òrgan de la «Unió de Dependents d'Acció Social Popular». Tramesa gratuïta als socis i «Amics del Dependent».

Butlletí d'Acció Social Popular

gratuit per als socis d'Acció Social Popular.

A TENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona